

κύρευτα λογικά συστήματα το αίσθημα της αυτο-συντηρησίας και την ανάγκη της νίκης κανενός έθνους και κανενός ανθρώπου, γιατί αυτά τα αισθήματα κρατούν ζωντανό και ελεύθερο τον άνθρωπο και τον ξετελειώνουν. Ο πόλεμος κάνει τον άνθρωπο, και τα έθνη είναι μια αιλία για να πολεμά. Ο σκλάβος μονάχα με το να πολεμά γίνεται με τον καιρό ελεύθερος. Και ο πόλεμος δείχνει του καθενός σωστά πόσο θεωρητικός του ταιριάζει να είναι μονάχα.

(Ακολουθεί)

ΙΔΑΣ

ΤΟ ΩΔΕΙΟ ΜΑΣ

Έκαναμε επανάσταση. Και είπαμε όλοι: Έρθε καιρός πια να ξεχάσουμε τον παλιό άνθρωπο, τον άνθρωπο που δεν έχει τίποτα μέσα του ύψηλό, και όρατο και πατριωτικό, και να βαφτιστούμε σε μια νέα κολυμπήθρα του Σιλωάμ, να ξαναγεννηθούμε, να' αφήσουμε καταμέρους κάθε πρόστυχο και ποταπό και προσωπικό και να ριχτούμε όλοι με τα μούτρα να χτίσουμε έναν κινούριο, δλόχρυσο θρόνο που άπάνω σ' αυτόν να βάλουμε να καθήση καμαρωτή και περήφανη η Ελλάδα.

Και όλοι ποιός λίγο, ποιός πολύ, ο καθένας σύμφωνα με την αντίσταση που μπορεί να' αναπτύξη μέσα του στον παλιό άνθρωπο, κάτι κάναμε, η αν δεν κάναμε, προσπαθήσαμε κάτι να κάνουμε.

Άπάνω όμως στην ιερή και άγια αυτή στιγμή, νόσου και ξεπετάγονται από την άφάνεια και το σκοτάδι που ήταν θεμένοι σύμφωνα με την άξια τους χαλκοπράσινοι, σιχαμεροί, εκείνοι που ούτε ιερο ούτε οσιο έχουν μέσα τους, που για να υπερητήσουνε προσωπικά πάθη δεν τους νοιάζει α θα βρίσκουνε μια ιδέα σαν και κείνες που κάνουν τις επανάστασεις, και αρχίζουνε έναν πρόστυχο και άτιμο — αυτή είναι η λέξη — πόλεμο κατά της αλήθειας και με ψευτιές και μπαμπεσιές πασαρίζουνε να κρεμάσουν ένα μαύρο σκοτεινό πέπλο μπρός στα μάτια του κόσμου για να μη μπορεί να βλέπη το φως που η αλήθεια, σαν αλήθεια σκορπάει.

— Καθαρήστε την κόπρο του Αγγέλου.

Αυτή είναι η φωνή που ακούγεται από όλα την Ελλάδα.

Και στο πανελλήνιο αυτό σάλπισμα, στην πα-

νελληνικη αυτή εύχη, έχουνε την τόλμη να προβά- λουνε τη σιχαμερή μούρη τους άνθρωποι που έχουνε άγκαλιάσει με τα δυό τους τα χέρια το ντολτσε- φαρνιετισμό, την ψευτιά, την ύποκρισία, και να φω νάζουνε και αυτοί με τη λεπτή φωνίτσα τους, που πνίγεται μέσα στη φωνή της αλήθειας:

— Δεν είναι σπουδαίο πράμα αν διώξετε και κανένα αξιο και ικανό. Φτάνει εγώ να κάνω το γούστο μου.

Ένας που λέει πως είναι εριζοσπάστης, εδώ και κάμποσες ημέρες έβγηκε σε μια εφημερίδα, στους «Καιρούς», και βρίζει το Ωδείο, γιατί, λέει, είναι ένα ίδρυμα που δε στέκει στη θέση του.

Ριζοσπάστης δεν είναι κείνος που λέει πως είναι ριζοσπάστης, αλλά κείνος που είναι σάλη θινά ριζοσπάστης. Και ριζοσπάστης δεν μπορεί ποτέ να είναι κείνος που δεν έχει την τόλμη να βγή με τ' αληθινό του όνομα και να πη τσεκουράτα κείνα που λέει ότι ξέρει.

Το κρύψιμο αυτό στο σημερινό φανερό άγώνα δείχνει έναν άνθρωπο άνατρο. Και ριζοσπαστισμός και άνατρία είναι δυό πράματα που παίζουε γρο- θιές άναμεταξύ τους

Και λέει ο «ριζοσπάστης»:

Το Ωδείο μας δεν καλλιεργεί την εθνική μας μουσική.

«Ήθελα να' ξερχ ποιά λέει εθνική μας μουσική ο εριζοσπάστης».

Ακόμα δε νοιώταμε κατά δυστυχία ότι εθνική μουσική δεν έχουμε. Μάλιστα, κύριε ριζοσπάστη, εθνική μουσική δεν έχουμε. Έχουμε όμως μοτίβα που άπάνω σ' αυτά θα δημιουργηθη η εθνική μας μουσική στο μέλλον.

Και αν ακόμα δε δημιουργηθή η εθνική μας μουσική, σ' αυτό δε φταίει το Ωδείο.

Το Ωδείο έχει σκοπό να μαθαίνη τον άνθρωπο μουσική, όχι όμως και να τον κάνει μεγαλοφυία, γιατί οι μεγαλοφυίες γεννιούνται, δε γίνονται.

Τί φταίει ηθελα να μάθω το Ωδείο, γιατί σύ, κύριε ριζοσπάστη, αν είσαι μουσικός — αν και δεν το πιστεύω αυτό, γιατί αν είσους δε θήγγραφες δεσ γραφείς — τί φταίει λοιπόν το Ωδείο αν συ δεν είσαι μουσική μεγαλοφυία;

Μέσα απ' το Ωδείο βγήκαν όλοι που άραδιάσε- στα άρθρα σου. Και βγήκαν με όλα τα έρόδια που χρειάζόντουσαν για να μπορέσουν να μπουνε πρώτοι και καλλίτεροι στα κονσερβаторία της Ευρώπης.

«Αν τώρη αυτοί με όλα τους τη φωτιά, και το γαλέντο, και την έξυπνάδα, και τη μόρφωση δε μπόρεσαν η δε θέλησαν να βάλουν με το χέρι τους ένα μικρό ή μεγάλο λιθάρι στο παλάτι που πρέπει να χτιστη για να στηση το δικαμαντινο θρόνο της η' εθνική μας μουσική, φταίει γι' αυτό το Ωδείο;

Φταίει τήγχατες το Ωδείο γιατί ο Σαμάρας έ- γινε Ιταλός στην ψυχή και με Ιταλικό πινέλο έξωγράφισε όλες του τις σύνθεσης; Φταίει το Ω- δείο γιατί ο Ναπολ. Λαμπιελέρ δεν μπόρεσε να γίνη ούτε Ιταλός, ούτε Γάλλος, ούτε Γερμανός, ούτε Έβραίος, ούτε Ρωμικός στην ψυχή. στο αισθημα, κι όλα του η δημιουργική του εργασία είναι κρι- μική δεκαριά τραγουδάκια που αν τα στίψης όλα μαζί δε θα βγάλης μια πατούτα από μια σύνθεση του Καλομοίρη;

Και μπορεί το Ωδείο να καμαρώνη γιατί ο Καλομοίρης που σπούδασε στο έξωεργικό, και στο έξωτερικό ζη, είναι πιο Έλληνας στην ψυχή και στο αισθημα, και στο ύφος, και στο χρώμα, και στην έλπιευση, από κάθε άλλον Έλληνα μουσικό;

Και φταίει το Ωδείο γιατί ο κ. Γ. Λαμπιελέρ ενώ δεν γεννήθηκε γι' μουσικός έγινε μουσικός;

Και μπορεί να καμαρώνη το Ωδείο γιατί ο Λάβδας που έσπούδασε μονάχος του τη μουσική, χωρί να πάη σε κανένα ξένο ή ντόπιο κονσερβα- τήριο, έφτεικεσε τη Μαντολινάτα και με τις συνθέ- σεις του τις Έλληνικές, τις εμπνευσμένες, τις γραμ- μινές άπάνω σε μοτίβα Έλληνικά, έβαλε τα γυαλιά σε πολλούς που περπατούσε φουσκωμένοι σαν κουρ- κτι, νομιζοντας πως κάτι αξίζουνε;

«Αν δεν έχουμε σήμερα εθνική μουσική, τέπα και παραπάνω. Φταίμε μες. Γιατί έμεεις καταντή- σαμε την Ελλάδα σε τέτοια χάλια που να μη μπορεί να βγάλη ούτε ένα μεγάλο ποιητή, ούτε ένα μουσικό, ούτε έναν πολιτικό, ούτε ένα ζωγράφο.

Όσοις είχαμε πεθάνανε. Καλήτερου; δε βλέπω πουθενά.

Βλέπετε πουθενά κανένα νέο Σολωμό, κανένα νέο Βαλαωρίτη, κανένα νέο Παλαμ, κανένα νέο Καλομοίρη, κανένα νέο Ακυράγχα, κανένα νέο 'Αλέξ. Κουμουνοδούρο, Έπαμ. Δελιγεωργη, Θράσ.

τάζει τα βουνά και τη θάλασσα και την αγάπη και το θάνατο και κλαίει...

Έτσι που του ξεσκεπάστηκε ξάφνου το θέαμα της ζωής, ο Ορέστης δεν μπορούσε να το βαστάξει. Πολύ δυνατά κι άψι κρασί εβανε για το ντελικάτο κεφάλι του. Τρίκλιζε σε μισησιμόνα.

Πήρε το βαποράκι του Σηκουάνα και πήγε το άπόγεμα στην έξοχη να δει λίγη πρακινάδα, να ά λαρρώσει.

Δέντρα παντού καταπράσινα και ταντέλες η- σκινες άπάνω στη γης. Χελιδόνια που γυρίζανε από τις ζεστές στεριές και κρατούνε άπάνω στα φτερά τους όλες τις φλογερές ειλπίδες του καλοκαι- ριού. Μια γλυκόχτη νιότη παντού: στα δέντρα, στα πουλάκια, στις πεταλούδες, στα νερά. Σα να μην το προσμένανε ποτέ τους αυτό το θέαμα του Άπριλ. Όλα ακτισμένα, εύτυχισμένα από τον άνέλπιστο γυρισμό. Όλα γελούσανε. Και το βράδι όταν γύρισε σπίτι του ο Ορέστης — ποτέ δε θα ξε- χάσει εκείνο το βράδι! — η Χρυσούλα είχε άνάψει τη λάμπα και το δωμάτιο εβανε τριανταφυλλι και μαύρο. Καθότανε μπροστά στο πιάνο και είχε το νου της άλλοι. Είχε το νου της μέσα της έπου η άπελπισία σαν άράχνη βουδούπελε νύχτα και

μέρα, νύχτα και μέρα, ένα μεγάλο-μεγάλο δίχτι. Σαν πεταλουδίτσες πιανόντανε και πεθαίνανε άπάνω του όλες της οι ειλπίδες. Γλιστρουσε προς το θά- νατο ήσυχα, ήσυχα, χωρί θόρυβο κι άγρια ξεφω- νητά, χωρί άνασηκώματα χειρών θεατρικά, χωρί μελοδραματικά ξελαργγίσματα.

Πέθαινε όπως πεθαίνουν τα λουλούδια, όπως πεθαίνουν οι άνες των ήλιων, πεθικνε όπως πε- θαίνουν όλα τα έμορφα και ντελικάτα που δεν άντέ- χουν εδω άπάνω στο ουέστερο γλέντι της βαρβα- ρης ζωής.

Ο Ορέστης τόσο καιρό δεν εβλεπε τίποτα. Μόνο το βράδι εκείνο, ως έπεσε στον κανναπέ κου- ρασμένος, σήκωσε τα μάτια και την ειδε. Το φως της λάμπας ετσι που χυνότανε άπάνω της κι άγνο- φώτιζε την κατοχή της, εδειχνε τη μεγάλη κα- ταστροφή του Κοημού. Είχε λιώσει... Σαν από σεντέφι είχε καταντήσει το κορμάκι της, σεντέφι ψιλοδοσλεμένο από το υπομονετικό άργοκούνητο χέρι του Πάνου.

II

Η Χρυσούλα έννοιωσε άπάνω της τα μάτια του

Ορέστη και κοκκίνισε και σήκωσε δειλά δειλά το κεφάλι και τον κύαξε. Τα μάτια της γύρω εί- χανε το σκοτεινό εκείνον άγρίνο κύκλο που έχουνε τα μάτια των ετοιμοθάνατων και των λιγόχρονων.

Χιμογελάσανε με πίκρα ως σμίξανε οι ματιές τους, έπειτα χαμηλώσανε κι οι δυό το κεφαλι στε- χωρημένοι.

(— Ω, να μπορούσα να κρησχα το μέτωπό μου στα γόνατα σου άπόψε και να κλαψω! Κατρακυλώ και καθεμέρα και ξεθωραρίζουνε τα χρώματα της ζωής μου και τα δαγάθνη βελία λυγίσανε και τώρη σωρείσαν κάτω την ψυχή μου. Ω, να μπορούσα να κρατηθω από τα γόνατα σου και να μην πέσω! να μην πέσω!)

Μια τρελλή επιθυμία τότε κυριεψε να τη χα- δέψει, να χαδευτεί, να νοιώσει τα χέρια της άπάνω του, να νοιώσει την καρδιά της να χτυπά, να σπαρταρίζει σε σπαρμένη, μέσα στη φούχτα του χεριού του.

Σηκώθηκε και στάθηκε άποπάνω της και δεν τολμούσε. Η Χρυσούλα έτρεψε σαν ντελικάτα λου- λούδια που κρυώνουν και φιδούνται κάτω από το κοφτερό δρεπανι του νέου φεγγαριού. Ο λαίμος της έφειγε από τη νυχτική της μαλακός και χρυσο-

Ζαίμη, Β. Βούλγαρη, Γ. Κωλιόττη, κανένα Γκούζη, κανένα Λύτρα;

Και τώρα έρχόμαστε σ' ένα άλλο ζήτημα.

Το 'Ωδειο, λέει ο Ριζοσπάστης, δεν υποστηρίζει τους Ρωμικούς μουσικούς. Ο κ. Νάζος, λέει, δε χωνεύει τους Ρωμικούς.

Μά ο Βελοούδιος, ο Μανωλάτος, ο Χωραφάς, ο Παπαγεωργίου, ο Γιαννουλόπουλος, ή Θεοδωροπούλου, ή Χωραφά, ή Βλάχου, ή Δέλλη, ή Μπουσεντούση (Γεωργακοπούλου), ο Οικονομίδης, ο Καίσαρης και τόσο άλλοι π' είναι; Τούρκοι ή Έβραίοι; Δέ σπουδάσανε μέσα στο 'Ωδειο; Μίσα απ' αυτό δι βγήκανε;

'Αλλά ξέχασα, ο ριζοσπάστης δε βλέπει σε κανένα απ' αυτούς τόση δα αξία. 'Ας είναι.

'Εχει, λέει, και ξένους καθηγητές. Τι ήθελε τάχατες να κάνει ο Νάζος; Να πάρη, λέει ο ριζοσπάστης, τους δικούς μας.

Ποιούς δικούς μας; Δεν είπε και στον Καλομοίρη και στο Λαμπρινό και στον Καζαντζή και στον Κουλούκη και στο Λαυράκη να μείνουν καθηγητές στο 'Ωδειο; Κανένας όμως απ' αυτούς δε δέχτηκε. Και δε θα είσανε άλλοι καλλιτέχνες άμα δεχόντουσαν. Γιατί σε τόπο που υπάρχουνε τέτοιοι ριζοσπάστες δεν μπορούνε να ζήσουνε καλλιτέχνες και όταν μάλιστα οι καλλιτέχνες αυτοί λέγονται Καλομοίρηδες και Λαμπρινοί.

Το γιατί δεν πήρε το Γ. Λαμπριλέτ ξέρω και γώ ποιόν άλλο, δε θα πη πως είναι μισέλληνας ο κ. Νάζος. 'Αν τους έπαιρνε, τότε θα έδειχνε πως είναι μισέλληνας, γιατί οι άνθρωποι αυτοί μπορεί να είναι χρυσοί και αξιοί για κάθε άλλη δουλειά, δεν είναι όμως και για μουσικοί. Να τους πάρη λοιπόν και να τους βάλη να στραβόσουνε τους μαθητές, θα έδειχνε τότε και μανάχα τότε, πως είναι μισέλληνας.

Και τεντώνει το λαιμό του σαν κόκορας που θέλει να φωνάξη ο ριζοσπάστης και λέει:

Μά στο 'Ωδειο οι μνητάδες μαθαίνουνε Γερμανική μουσική, ενώ έπρεπε να μαθαίνουνε Ιταλική, γιατί ο χαρακτήρας ο δικός μας μοιάζει πιά πολύ με τον Ιταλικό χαρακτήρα.

'Αξιος ο μισός του. Τη στιγμή που οι Ιταλοί, που έχουνε δική τους μουσική, που βγάλανε δασκάλους στη μουσική σαν τον Παλεστρίνα, το Ροσσίνι, το Δονιζέτη και τόσους άλλους, άνοιγουνε τα χέρια τους κι άγκαλιάζουνε τη Γερμανική μουσική, τη μουσική της άρμονίας και της μελωδίας της λεπτής, την άληθινή μουσική, τη στιγμή που οι νέοι δασκάλοι, από το Μπόετο ίσχυε το σημερινό Ιταυτόνη, γεμνίζουνε στις σύνθεσές τους, γιατί καταλάβαινε πως μουσική άληθινή δεν είναι κείνη που διευτώνεται στο αίτημα, αλλά στο πνεύμα, τη στιγμή που όλος ο κόσμος βγάζει με σεβασμό το καπέλλο του μπρός στην Ιεροτελεστία που γίνεται κάθε χρόνο στο Μπαυρόυτ, τη στιγμή που η Γερμανική μουσική έδιωξε και από την όπερέττα έκωμα τη Γαλλική και την Ιταλική, βγάνει ο Ριζοσπάστης στην 'Ελλάδα και λέει τι; Να σουβλιστούν όλοι μέσα στο 'Ωδειο γιατί μαθαίνουνε τον κόσμο Γερμανική μουσική.

'Εχουμε επανάσταση; Ζητάμε τον καθαρισμό; Δι ή τον πιτύχουμε ποτέ, α δεν άρχισουμε από κάτι τέτοιους ριζοσπάστες.

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στη Λειψία και πουλιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

α) ΠΟΙΗΝ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

- 1) Στην ά έμη καρφωμένα Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι » 1.—
- 3) Στη νήσο πέρα ο πύργος της 'Αθώ- ρητης » 1.—

β) ΠΟΙΗΝ ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗ:

- 4) Μολιδιάτισσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα » 1.50
- 7) 'Αφροδίτη » 1.50
- 8) Χαίντε χυρδε » 1.—
- 9) Μικρούλα » 1.50
- 10) Στόν 'Εποπα (μαλλιάρικα Πόπι) Χαρίζεται.

*Όλα μαζί ένας τόμος δρ. 5.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την 'Αθήνα Δρ. 8.— Για τις 'Επαρχίες δρ. 7

Για το 'Εξωτερικό όρ. χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνη (2 δρ. την τρίμηνη) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής α δε στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηροδρόμου 'Ομόνοια), στο κιάσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπωλείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Ο «Στρ. Σύνδεσμος» και το Κεφάλαιο—Οι κοινωνιολόγοι—Οι δικοί μας στο «Σύνδεσμο»—'Ο κος 'Αμβρόσιος της Λάρισσας.

ΤΟ άρθρο του «Στρ. Συνδέσμου» που δημοσιεύτηκε στο «Χρόνος» της Τρίτης τελιώνει έτσι:

«Όταν λοιπόν προσεχώς από των σπληνών τούτων αποδειχθή τι κατεργάσατο και τι κατεργάζεται το Κεφάλαιον και όποιος άλλους καταστροφής έγένητο πρόξενος, τότε έλπίζομεν να πεισθώ ο 'Ελληνικός λαός ότι δεν τελεί υπό Συνταγματικόν πολίτευμα και δεν διοικείται αντιπροσωπευτικώς, αλλά στενάζει υπό το Κεφάλαιον και διοικείται κατά την βεούλησιν και το συμφέρον του Κεφαλαίου τούτου, όπερ έκπροσωπείται παρά Τραπεζών και 'Εταιριών και διέν Βιομηχανιών».

'Ο παράγραφος αυτός έρχεται να επικυρώσει όσα είπαμε στο περασμένο φύλλο για το έργο του «Στρ. Συνδέσμου», που άρχίζει τώρα τελευταία κάπως ν' άλλώνεται σε ανοιχτότερους όριζόντες. Διπλ. κείνοι που κάμανε την επανάστασιν βλέπουνε και βρϊόκουνε σιγά σιγά πως η άδηορμή της κακοριζικής μας δεν είναι μοναχά το πως δεν έχουμε

μελάχροινος και όρμος, σαν κάποια φρούτα μελοστάλαχτα που λιώνουνε ως τους άγγίζουνε τα χείλια. Τα στήθια της σκλεύανε κάτω από τη ρόμπα της, άνήσυχα. Κάτι γλυκότατο έσταζε στην ψυχή του 'Ορέστη. Τα στήθια της.. Πόσον καιρό είχε να δει τα στήθια της; Και τις άπαλάμες των χειριών του γκργαλοσε ή άνάμνηση της στρογγυλάδας τους...

(—'Ω! πώς μοιάζουνε τα στήθια της με χνουδωτά, ζευγαρωτά ροδάκινα, που κρύφτουνται κοκκινίζοντας από ντροπή κι όρμότητα σε κάποια μουσικά, βαθύηχοιτη γωνιά μισοκλειμένου περιβολιού!..)

Και δε βίαστανε πιά κι άπλωσε το χέρι του τρεμάμενο (σα να το άπλωνε πρώτη φορά άπάνω της) κι άρχισε σεστά κι άπαλότα να χιδεύει τα μαλλιά της Χρυσούλας.

'Εκείνη σώπαινε. Τρεμάμενη. Κκι ξεφηνικά, χωρίς να το θέλει, χωρίς να μπορεί να κρατηθεί, ξέσπασε σε κλάμα.

— Σάπα...σάπα, Χρυσούλα.

— 'Ορέστη μου! 'Ορέστη μου!

Ήτανε χλωμή, πετάχτηκε άπάνω, μα δεν μπόρεσε να σταθεί κ' έπεσε στον καναπέ. Τα γό-

νατά της λύσανε από τον τρόπο κ' ή καρδιά της λιγώντανε από τον πόνο κι από την εύτυχία. Είχε πέσει πίστομα άπάνω στον καναπέ ο 'Ορέστης γονατισμένος μπροστά της την άγκαλιάζε από τη μέση κ' εκείνη άφηνε τα μάτια της να τρέχουνε εύτυχισμένα. Και μια γλυκότατη τρεμούλα σειούσε το κορμάκι της. Κι ο 'Ορέστης πήρε τα χέρια της τα μικρούλια, τ' άγια, τα κερνία και τ' άριζε άπάνω στα μηλίγγια του κ' έπειτα τα φιλούσε σιγά σιγά, χωρίς θόρυβο, στις άπαλάμες του. Κ' ή Χρυσούλα σώπαινε κ' ήσύχαζε, σήκωσε τα μάτια της και κύταζε τον 'Ορέστη και χαμογέλασε. Αυή δάκρυα μεγάλα κρεμόντανε ακόμα στις άκρες των ματιών της και τρεμποκίζανε κι αυτά και γελούτανε, σα δροσούλα.

— Πόσο είσαι καλός. Πόσο είσαι καλός, 'Ορέστη μου...

'Η ψυχή της όλη μοσκοβολούσε κ' έκλαιε σαν περιβόλι, ύστερα από βάρβαρες κκι ξεφηνικές χυνοπωριάτικες μπόρες. Μιή έλπίδα άπέρχνητη γλυκοσφιχτόζωσε την ψυχή της, σαν ούραίο τόζο.

— Πόσο είσαι καλός. Πόσο είσαι καλός, 'Ορέστη μου!

'Απόζω από το παραθυρο μερικά δέντρα ύψω-

νόντανε τόσο πράσινα, τόσο πράσινα, που δινανε την έλπίδα στην καρδιά της πως θα ξκνανθίσει πάλι. 'Ενα άγεράκι βραδινό έμπαινε μέσα κι άπαλοφούσκωνε τις κουρτίνες. Μια κελσόνη ταπεινή έσταζε από τον ούρανό στα δέντρα, στις στήγες των σπιτιών, στα μάτια, στα δάχτυλα. 'Ο 'Ορέστης κύταζε το στόμα της Χρυσούλας τε δαχτυλιδωτό και γλυκομίλητο.

Κ' εκείνη είτανε μια τρεμούλα όλη. 'Εκρυψε άνάμεσα στα γόνατά της ο 'Ορέστης το πρόσωπο, κ' εκείνη προσπαθούσε να τονε σηκώσει και να του λευτερώσει το κεφάλι και να φράξει με τα χεράκια της το στόμα του, μην τύχει και πεί ο Πολυαγαπημένος κανένα γλυκό λόγο και πεθάνει από τη χαρά της ή Πολυαγαπημένη.

— Συχώρεσε με, Χρυσούλα μου. Συχώρεσε με.. Σ' άγκυώ!

Πετάχτηκε άπάνω ή Χρυσούλα τρομαγμένη.

— Σώπα! Σώπα! Με πεθάνεις!

Τότον καιρό τώρα διφολαχταρούσε λίγα γλυκά του λόγια και τώρα που τάβλεπε πλημμύρα ν' άναρουν στα χείλια του και να θέν να ξεχυθούν μπροστά της, ένας φόδος βρηής την κατασκέπασε κ' ήθελε να φύγει, να φύγει και δεν μπορούσε.